

INTERJÚ

TUGYI MÁRTA KOZMETIKUSSAL

Kérdezett Tóth Eszter Zsófia

■ T.E.ZS.: *Mikor és hogyan lettél kozmetikus?*

T.M.: 1984-ben végeztem el a kétéves kozmetikus-iskolát Cegléden érettségi után. Két év gyakorlat után szakkozmetikus vizsgákat tettem, többek között: smink, relaxáció, kozmetikai testmasszázs, nyirokmasszázs, elektrokozmetika területen. Gyerekkoromban azt sem tudtam, mi a kozmetika, nekem ez az egész úgy jött, hogy az egyik ceglédi kozmetikus megkért, legyek a modellje egy sminkversenyen, akkor még nagy divatja volt a sminkversenyeknek. És ott döntöttem el, hogy ezt nekem találták ki. A nyolcvanas években kozmetikai forradalom zajlott le.

A tanárok, akiktől tanultam, még ők főzték a krémeket, keverős-kutyulós dolgok voltak. Az első munkahelyemen a főnöknőmnek meg kellett venni a hidrofil noniont, azt vízzel hígítottuk, kis tálkába összekevertük, az volt a masszírozókrém, és mindenkit azzal masszíroztunk. Teljesen mindegy volt, milyen volt a bőrtípusa, öreg volt vagy fiatal. A nyugtatókrémünkbe szép kék színű azulenolt nyomtunk, és összekevertük a hidrofil nonionnal. A rózsaszínű placentát és a Marina algakrémet Romániából szereztük be. Ezt idősebb bőrre regeneráló pakolásoknak használtuk. Az ichtyol az egy kénszármazék, csúnya, barna, nagyon büdös, nem szerettem a szagát. Nyúlós, trutymós valami volt. Ezt is szépen összekevertük a hidrofil nonionnal. Dermofil pasztát összehúzó pakolásnak használtuk, ez volt minden. Nem volt ilyen sokfajta krém, mint most, amit látsz itt kitéve. Aztán megjelentek az Ilcsi krémek és tonikok, azok már késztermékek voltak, azzal kezdtünk dolgozni, nem kellett már főzőcskézni a krémeket.

... olyan volt,
mint egy
női klubdelután,
jöttek-mentek
a pletykák.

T.E.ZS.: *Milyen kozmetikai forradalom zajlott le a nyolcvanas években?*

T.M.: Minden megváltozott. A nyolcvanas évek elején sorban voltak a kezelőszékek, futószalagrendszerben dolgoztunk, aztán áttértünk a kabinrendszerre.

Az egész kozmetika úgy nézett ki, hogy volt három kezelőszékem, zsinórban ültek a három székben a vendégek, a negyedik vendég ült egy kívül kirakott széken a szempillafestékekkel, az ötödik meg a gőzben. Amikor végzett, beült a belső székbe, szépen kitisztítottam, akkor utána átült a következő székbe, ott a tanulóm megcsinálta neki az iontoforezist, akkor a harmadik székben megkapta a pakolást. Napi szinten, gondold el, húsz-huszonöt kezelést csináltunk meg, iszonyú sok. Manapság egy vendég bejön a kozmetikába, és két óra hosszat itt van egyedül. Nincs itt más vendég, nem beszélünk át a feje fölött. Nem, ott együtt voltunk. Akkoriban ott mentek a nagy pletykák, a nagy beszélgetések. A vendégek is egymással beszélgettek, ha mindkettő a kórházban dolgozott, megbeszélték, mi van a kórházban, vagy mi van az iskolában, rajtam keresztül a közös ismerősöket. Tulajdonképpen olyan volt, mint egy női klubdelután, jöttek-mentek a pletykák. Sokat beszélgettünk, miközben dolgoztunk, ők közben szépültek.

A nyolcvanas években a kozmetika sokkal, de sokkal, magasabb szinten volt, mint most. Az átlagember számára elérhetőnek számított. Hozzám doktornőtől tévesz dolgozóig járt mindenki. Ha felkaptak egy kozmetikust, sikk volt hozzá járni, szájról szájra terjedt, kihez érdemes menni, nem kellett bazi nagy reklámokat csinálni.

T.E.ZS.: *Nézem az akkori kezelőlapjaidat. Jártak hozzád Jászkarajenőről, Törtelről, Abonyból, a legidősebb 42-es születésű, a legfiatalabb fiú szakmunkástanuló, 72-es születésű.*

T.M.: Akkoriban a pattanásos kamasz fiúkat az anyukájuk vagy a nagymamájuk hozta, kifejezetten szépülni nem jöttek, mint ma.

T.E.ZS.: *Hogyan változtak a szőrtelenítési szokások?*

T.M.: A gyantában volt a hatalmas változás. A nyolcvanas évek elején a régi, hagyományos gyanta volt, fel kellett forralni. A teaszűrővel szépen átszűrtük belőle a szőrt. Akkor újra felforraltuk. Meg kellett várni, hogy visszahűljön olyan hőfokra, hogy bele tudjunk nyúlni, és akkor kenni tudjuk és alkalmazni a vendégen. Az egy tortúra volt. Ha a vendég késett, már nagyon elhűlt a gyanta, előlről kellett kezdeni, újra kellett melegíteni. Ha túlmelegítettük, túl meleg lett, akkor várni kellett, hogy visszahűljön. Volt olyan, hogy az egyik tanulóm szőröstől felrakta a gyantát, hogy forrjon, készültünk átszűrni. És valami oknál fogva belemerült a munkába, elfelejtette, a gyanta magától forrt, forrt, órákon keresztül, mire felfigyeltünk a nagy bűzre. Iszonyúan nézett ki a helyiség, és szörnyű bűdös volt. A gyantázó kis sarkok gusztustalanul néztek ki, szét volt fröcsögve a gyanta mindenfelé. Úgy nézett ki, mintha felrobbant volna egy kávéfőző, és minden ragadt, minden tiszta gyanta volt. Csak benzinnel tudtuk lemosni. Ha a vendégnek a lábán is rajta maradt a gyanta, azt is, képzeld, benzinnel mostuk – a bőrt. Így utólag belegondolva ez borzalmas, akkor meg ez teljesen természetes volt. Gyantázás után használtuk a D3-at, ez egy csukamájolajos krém volt. Erre van egy jó sztorim is. Az egyik vendégem, aki a város szélén lakott, az mondta, hogy amikor hozzám jön lábgyantára, és bekenem ezzel a csukamájolajos krémmel, hazafelé, amikor megy, az összes kóbor kutya megy utána a halszagra.

Nagyon gyakori volt a bajuszszőkítés. A hónaljt még nem szőrtelenítettük egyáltalán, az teljesen idegen volt. A bikinivonalnál csak tényleg azt a vékony kis csíkot, ami a bikiniből kilátszott. Az a teljes intimgyanta, ami most van, az elképzelhetetlen volt. Az már a kilencvenes években jött be, egyrészt a médiában, ahogy kezdett megjeleni a külföldi sztároknál, majd a magyar sztároknál is. Akkor a bevállalásabb vendégek mondták, hogy teljesen szedjük le. Így kezdődött a teljes hónaljszőrtelen-

nítés és az intingyanta is. Egyre beljebb csúsztunk. Egyre kevesebb szőrt hagyunk. Hatással volt erre az átalakulásra a pornóipar közvetítette szépségideál is.

T.E.ZS.: Mit kért egy „átlagvendég” a nyolcvanas évek elején, és ez hogyan alakult át a végére?

T.M.: A nyolcvanas évek elején a kozmetikai kezelés szigorúan az arc és a nyak kezeléséből állt, a dekoltázst nem kezeltük. A beterítők is olyanok voltak, mint a mostani férfi beterítők, amit nyakba kötünk. A mostani női beterítőknek a dekoltázsa is nyitott. Szigorúan csak az arcot kezeltük, és lejjebb nemigen mentünk. Mindenki kezelésre jött. Automatikusan beletartozott a szemöldökigazítás, akinek szükséges volt, a bajuszszőkítés. Áttöröltük az arcát a vendégnek arctejjel, letisztítottuk, leradíroztuk Scholl radírral, aztán megmasszíroztuk. Utána beültettük a vendéget a gőzbe, majd nyomkodtunk, majd következett az összehúzó pakolás, táplálópakolás és a szempillafestés. Ma már nem használunk két külön pakolást, csak egyet. Iontoforézis-gép is megjelent már, beiktattuk az iontoforézist. Ezzel a vízben oldódó hatóanyagokat tudtuk bejuttatni a bőrbe. Ez úgy nézett ki, hogy egy áramkörbe zártuk, a vendégnek a karján volt az egyik elektróda, a másik elektróda csipesz volt, arra tekertünk vattát, az arcára csöpögtettük a vízben oldódó hatóanyagot, és az árammal jutattuk be a bőr mélyebb rétegeibe. Ennek egy hátránya volt, hogy egyenárammal működött csak a készülék, és ha az elektródát elemeltük és visszaraktuk az arcára, akkor áramütést érezhetett a vendég.

T.E.ZS.: És szövetkezetben dolgoztatok?

T.M.: Úgynevezett gebinben voltunk. Volt a fodrász-kozmetikus szövetkezet, attól béreltük a berendezett, bebútorozott helyiséget, és le kellett adnunk a bevétel bizonyos százalékát. Dolgoztunk reggeli műszakban, a reggeles kezdett reggel hatkor. Kettőkor váltottunk, a maga kis cókmojkját elpakolta a szekrénybe, a délutános kipa-kolta az ő cókmojkját, este meg ő pakolta el. Állandóan pakoltunk. Mindenkinek megvolt a saját cucca. Este tízig általában ott voltunk. Aztán amikor elkezdtem tanulókkal dolgozni, és lehetett már géemkában dolgozni, akkor rögtön léptem, mert akkor már a magam ura lettem. Béreltem egy lakást, ott már a magam ura voltam, és egész nap dolgoztunk. Társultam fodrásszal, az egyik szoba az övék volt, a másik a kozmetika, ott voltam a tanulókkal, később felvettünk magunkhoz egy masszörnt, egy műkörmöst, szépen fejlődtünk.

T.E.Zs.: Akkor volt a lányod kicsi; hogyan tudtad összeegyeztetni az anyaságot és a munkát?

T.M.: Amikor hatra mentem dolgozni, az egyik tanuló jött a lakásunkra, megvárta, míg Zsófi felébred, akkor felöltöztette, megreggeliztette, elvitte az óvodába, és akkor jött be, a másik tanulóval addig mi dolgoztunk. Fordult elő olyan is, hogy délután annyira dolgoztunk, hogy a gyereket az óvodában felejtettük, de hál'istennek ez nem volt tragikus, mert az óvónő is a vendégünk volt, és akkor ő szépen behozta. Nagyon sokat volt velem a lányom az üzletben. Amikor tanító néni vendégeim voltak, sokat foglalkoztak meg játszottak vele, az természetes volt, hogy egy gyerek ott nőtt fel. Amikor nagyon picike volt még, nem járt óvodába sem, akkor két széket összeraktunk, a gyereket letakartuk és ott aludt. Az egyik oldalon zúgott a hajszárító, mert ott dolgozott a fodrász, a helyiség másik végében meg dolgoztam én. Sok vendég észre sem vette, csak azt hitte, hogy egy kupac kabát. Nagyon sokszor a tanulóimat ő tanítgatta masszírozni, rajta gyakoroltak, és ha kimaradt egy mozdulat, szólt nekik, hogy ezt a mozdulatot nem jól csináltad, vagy tanította őket szempillát festeni, végül is ebbe nőtt bele. Vittem magammal sminkelni. Minden szombaton mentem házhoz menyasszonyt és násznépet sminkelni, akkor ez vidéken nagy divat volt.

T.E.Zs.: Voltak olyan termékek, amelyeket külföldön szereztetek be?

T.M.: Bécsbe jártunk bevásárolni, már a nyolcvanas évek második felében. Nagy kuriózum volt külföldi késztermékeket használni akkoriban. Háromévente utazhattunk, és tényleg családirag mentünk. Jött anyukám, apukám, a gyerek, én. Így vettem meg az első gyantázógépet, patronosat. Nagyon örültek a vendégek. Sokkal higiénikusabb, tisztább volt, mint a régi, nem kellett melegíteni a tűzhelyen a gyantát.

T.E.Zs.: *Miért költöztetek fel Budapestre?*

T.M.: A kozmetikusiskola elvégzése után alapkozmetikus a végzettségünk. Két év gyakorlat után lehetett további tanfolyamokra menni. Először feljártam hétvégente tanulni Budapestre, majd utána felkértek, hogy én tartsak tanfolyamokat, előadásokat. Egyre többet kellett emiatt jönni, akkor a férjem is felkerült a fővárosba dolgozni. A lányomat felhoztuk a balettintézetbe, ingáztunk oda-vissza, és akkor döntöttünk úgy, hogy felköltözünk. Akkor itt Pesten mindent előlről kellett kezdenem kis vidéki kozmetikusként. Bár a szakma ismerte már a nevem, de a vendégkört ki kellett építeni. Mai napig vannak olyan vendégeim, akik régi ceglédi vendégeim voltak. Az edzőtermekben, a futóversenyeken, a tanulmányok során ismerkedtem új emberekkel, így mindig jöttek az új vendégek. De sajnos a szakma presztízse már nem az, mint a nyolcvanasas évek elején volt.

